

πάζοντα μὲ αὐτὸ τὰ φυτά. Μ' ὅλον τῆτο μία σκληρὴ σκόνδρα εἶναι ἀρετὴ νὰ τὰ ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὸ μέρος ὅπερ ὑποσκάπτειν. Τὸ σκόνδρον πρέπει νὰ βαλθῇ εἰς τὴν τελευταίαν τρύπαντων.

Εὐκλεῖα καὶ ταχῆα κατασκευὴ βετύρε.

Ὅλοι δὲν ἔχον, ἢ δὲν εὐρίσκον ἐπιτήδες μηχανὰς διὰ τὴν κατασκευὴν τῆ βετύρε· μερικοὶ μ' ὅλον τῆτο ἐπιθυμῶν νὰ τὸ φάγῃ νωπὴν. Ἄς βάλλῃ λοιπὸν γάλα εἰς μίαν γαράφαν, τὴν ἰσπίαν δὲν πρέπει νὰ γεμίσειν, ὡς τὴν συμπύσῃ καλά, καὶ ὡς τὴν ταράξῃ μὲ βίαν ἐν τέταρτον ὥρας. Ἡ γαράφα πρέπει νὰ ἔχῃ λαμὸν ἀνικτὸν, διὰ νὰ ἠμπορέσῃ νὰ ἐβγάλῃς εὐκόλως τὸ βέτυρον. Εἰς Γερμανίᾳ λέγουσι, ὅτι ἀν' εἰρήνῃ τις ἕνα κομμάτι μεταλλὸν εἰς τὸ γάλα, τὸ βέτυρον γίνεται ὀγκιγροῦτερον· τὴν δοκιμὴν ὁμῶς αὐτὴν δὲν ἔκαμα.

Γ. Παλασιολόγος.

ΓΛΩΣΣΟΓΡΑΦΙΑ.

ΚΡΕΜΑΛΛΑ. Ἐκτὸς τῆς καταδίκης λέγεται καὶ ὁ ἄνθρωπος ὁ ἄξιός αὐτῆς τῆς τιμωρίας, ὡς τὸ Ἑλληνικὸν ὄλεθρος.

ΚΡΟΥΕΙ. Ἐκτὸς τῶν γνωστῶν σημασιῶν λέγεται καὶ ΚΡΟΥΕΙ ὁ ἥλιος, ἀντὶς ἀνατέλλει, ἐξ ἧ καὶ σύνθετον ὄνομα Ἡλιοκρούσις σημαίνει τὴν ἐπιπέδον τῆς ἀνατολῆς τῆ ἡλίου.

ΚΟΥΒΕΛΟΣ (ὁ). Ἀγγεῖον μεγάλης μεγέθους, εἰς τὸ ὅποιον ἀποθέτουν σπαρτὰ, χωρὶς νὰ σημαίνει μέτρον τι ὡς τὸ κεβέλι, τὸ ὅποιον εἰς μέρη τινὰ ἐμφαίνει τὸ ἥμισυ τῆ κοιλῆ, καὶ εἰς ἄλλα περισσότερον ἀπὸ τὸ κοιλόν.

ΚΕΡΑΝΗ (ἡ). Τὸ μέρος τῆς οἰκίας τῆ μεταξὺ τῶν Φατνωμάτων καὶ τῆς σέγης· συνηθέστερον δὲ λέγεται διὰ τὰς χωρικὰς οἰκίας.

ΚΟΜΠΟΝΩ. Ἐκτὸς τῆς σημασίας τῆ ἀπατῶ, τὸ ὅποιον ἐσημείωσεν ὁ Κ. Κοραῆς εἰς τὸν Β. τόμ. τῶν ἀτάκτων, καὶ τῆ ἐμβάζω τὰ κομπία τῆ ἐιδύματος, ἔχει εἰς διάφορα μέρη τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος καὶ ἄλλην σημασίαν. Τὴν ἀνοιξιν, ὅταν ἀρχινῶν νὰ λαλήσῃ οἱ κῆκκοι, αἱ τρυγόνες καὶ τὰ ἀηδόνια, λαμβάνουν φροντίδα αἱ γυναῖκες νὰ τρώγῃν ἀπὸ μίαν βῆκαν ψωμί τὸ πρῶν, διὰ νὰ μὴν ἀκέσῃν τὸ λάλημα ὅπως διόλε νησικαί, ἐπειδὴ τότε, λέγουσι, ὅτι ταῖς ἐκόμπωσεν ἡ τρυγὸνα ἢ ὁ κῆκκος, τὸ ὅποιον ἔχεν κακὸν οἶανόν διὰ τὸ ἀρχόμενον ἔτος· διὸ καὶ παροιμία: "Τρυγονίτσας κόμπωμα, τριῶν χρόνων σκόνταμα".

Διόρθωσις. — Φύλλ. Ἰανουάριος. Ἀρ. 3, Σελ. 24, Στίχ. 23. Γρ. "διότι". Καὶ Στίχ. 3 κάτωθεν, Γρ. Ρενδαί.

ΑΘΗΝΑ,

ΗΤΟΙ

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ, ΙΣΤΟΡΙΚΑ, ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ

ΚΑΙ ΠΕΡΙ

ΕΦΕΥΡΕΣΕΩΝ.

Αριθ. 2.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1831.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑ.

Δὲν μένει παρὰ νὰ ἀναφέρωμεν περὶ Εὐρυτάνων, Κρητῶν, Θετικῶν καὶ Ἀγραιῶν κατοικόντων ἐντεῦθεν τῆ Ἀχελώε, διὰ νὰ συμπληρώσωμεν τὴν περιγραφὴν ὅλων τῶν ἐπαρχιῶν καὶ ἐθνῶν τῆς Αἰτωλίας.

Οἱ Εὐρυτᾶνες ὅτι ἦτον ἔθνος Αἰτωλικὸν βεβαιῆται ἀπὸ τὸν Στράβωνα Βιβ. Ι. Κεφ. Β'. § 5. καὶ Κεφ. Γ'. § 6, ὅπερ ἀπαριθμῶν τὰ ἔθνη τῆς Αἰτωλίας, ὡς προανεφέρωμεν, μένει ἤδη νὰ ἀποδείξωμεν καὶ εἰς ποῖον μέρος τῆς Αἰτωλίας ἐκατοικῶσαν. Ἀπὸ τὴν φράσιν τῆ Θεκυδίδου Ξυγ. Γ. "Ἐπιχειροῦν δ' ἐκέλευον πρῶτον μὲν Ἀποδάτοις, ἔπειτα δ' Ὀφιονεῦσι, καὶ μετὰ τῆτες Εὐρυτᾶσι (ὅπερ μέγιστον μέρος ἐστὶ τῶν Αἰτωλῶν, ἀγνωστοίτοι δὲ γλῶσσαν καὶ ὠμοφάγοι εἰσὶν, ὡς λέγονται)· τῆτων γὰρ ληφθέντων, βραδίας καὶ τάλλα προχωρήσειν". Φαίνεται, ὅτι ἐκατοικῶσαν μετὰ τῆς Ὀφιονεῖς, ἔχοντες ἠθὴ ἀγροικα ὡς κάτοικοι ὄρεων μερῶν, καὶ μακρὰν κείμενοι τῶν παραλίων, ἀλλ' ἐνταυτῶ πολυπληθεῖς, καὶ ἀποτελεῖντες τὸ μέγιστον μέρος τῶν Αἰτωλῶν· ὥστε ἀφ' ἧ διαρίσωμεν τὰ ὄρια τῶν Ἀποδάτων, ὅτι ἐφθάνον ἕως τὴν σειρὰν τῆ ὄρεος Παπαδία, καὶ τῶν Ὀφιονεῶν, ὅτι ἐξετείνοντο ἕως εἰς τὰ Βλαχοχώρια Κραβάρα, Παλέκοβασι, εὐκόλα ἠμπορέμεν νὰ εὐραμῶν τὰ ὄρια τῶν Εὐρυτάνων, εἰὰν παρατηρήσωμεν τὴν φυσικὴν θέσιν τῶν ὄρειων αὐτῶν τῶν μερῶν. Ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Οἰτης ἐπὶ ὀνομάζεται Σαράντενα χωρίζεται κλάδος περβαίων πρὸς τὸ δυτικονότερον, καὶ σχηματίζων σειρὰν, ἣτις ἐκτείνεται μέχρι τῆ Ἀχελώε, λαμβάνουσα κατὰ τόπους διάφορα ὀνόματα, οἷον Ὑψηλὸς Σταυρὸς, Κοκορέχια, Ἀραποκέφαλα καὶ ἄλλα. Αὕτη ἡ σειρὰ, ἣν ἐπίσιν τινὲς ὀνομάζουσι Παναϊτωλικὸν, νομίζω, ὅτι ἐχώριζε τῆς Εὐρυτᾶνας ἀπὸ τῆς

Ὀφινεῖς, Ἀποδῶτας, καὶ Κρητῆτας παρατεταμένους πρὸς τὸ νότιον αὐτῶν ἢ δὲ σειρά τῆς Οἴτης ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Ὀξυῆς ἕως τὸ Βελῶχι τὰς ἐχώριζε πρὸς ἀνατολὰς ἀπὸ τὴν κοιλάδα τὴν περιέχουσαν τὸν κόμπον Νεαπάτρας, πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος ἐξετείνοντο ἕως τὸν Ἀχελῶον, καὶ τὸ πρὸς βορρᾶν ὄριον αὐτῶν ἦτον κλάδος τῆς ὑψηλῆς ὄρεις Βελῶχίαι, ὑπὲρ τὸν ὅποιον ἦεν ὁ μικρὸς ποταμὸς Μέλδοβα, ὅστις ἀρχόμενος ἀπὸ τινῶν χωρίων τῶν Ἀγραύφων, γειτνιαζόντων εἰς τὴν ἐπαρχίαν Νεαπάτρας, χύνεται εἰς τὸν Ἀχελῶον. Αὕτη ἡ περιοχή, ἢ σχηματίζουσα σήμερον ὄλην χωρὶς τὴν ἐπαρχίαν Καρπενησίαι, ἦτον ἢ κατοικία τῶν παλαιῶν Εὐρυτάνων.

Πολλὰ καὶ διάφοροι γνώμαι εὐρίσκονται περὶ τῆς καταγωγῆς καὶ διαμετῆς τῶν Κρητῶν εἰς τὰς Γεωγραφίας καὶ ἄλλας Ἱστορικές. Οἱ μὲν λέγουσι, ὅτι ἐκατοικῶσαν εἰς τὴν ὀμαλὴν γῆν τῆς Πλευρωσίας καὶ Καλυδωνίας, καὶ ἔλθων ὁ Λιτωλὸς ὁ υἱὸς τῆς Ἐνδυμίωνος ἀπὸ τὰς ὄχθας τῆς Ἀλφειῆς, τὰς ἐδίωξεν εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν, καὶ ἔδωκε τὸ ὄνομα τῆς εἰς τὴν ἐξουσιασθεῖσαν γῆν, μετονομάσας αὐτὴν Λιτωλίαν· ἄλλοι λέγουσι, ὅτι ἐκατοικῶσαν εἰς τὴν Χαλικίδα τῆς Εὐβοίας, καὶ πελεμήσαντες πολλὰκις περὶ τῆς Ληλάντης Πεδίας, ἐδίωχθησαν ἐκεῖθεν, καὶ κατοικήσαν εἰς τὰ περὶ Πλευρωῖνα χωρία· κατ' ἄλλους πάλιν ἐκατοικῶσαν τὴν Πλευρωσίαν, ἣτις ὀνομάζετο καὶ Κρητίτις, καὶ ἔλθόντες οἱ Λιολεῖς, τὰς ἐδίωξαν· ὅπως ὁμοίως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρῶγμα, ἢ περὶ τὴν Πλευρωσίαν καὶ Καλυδῶνα γῆ ἐφύλαξε τὸ ὄνομα Κρητίτις, καὶ φαίνεται ἀπὸ τὴν Στράβωνα εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς ἀρχῆς καὶ παράδοξον τῆς Εὐφῆς ποταμῆ· «ρεῖ δὲ (ὁ Εὐφῆς) (λέγει· βιβ. I. κεφ. B. §. 5.) ἐδὴ τῆς Κρητικῆς κατ' ἀρχαίαι, ἣτις ἐστὶν ἢ αὐτὴ τῆς Πλευρωσίας.», Αὐτὸ τὸ ὄνομα φυλάττεται καὶ σήμερον μετὰ τὴν προσηκόντων τῆς Ἀποπροθέσεως, καὶ ἢ μὲν ἐπαρχία ὀνομάζεται Ἀπόκρητον, οἱ δὲ κάτοικοι Ἀποκρητῆται, συναρπύοντες ἐκ τῆς πρὸς ἀνατολὰς μέρος μετὰ τὰς ἐπαρχίας Βενέτικῆς καὶ Κραβάρου, πρὸς νότον καὶ δυσμὰς μετὰ τὰς ἐπαρχίας Ζυγῆ καὶ Βλοχῆ, καὶ πρὸς βορρᾶν ἔχοντες τὴν σειράν τῆς Παναγιωτικῆς ὄρεις, πέραν τῆς ὁποίας κατὰ τὴν ἐπαρχίαν τῆς Καρπενησίαι.

Οἱ Κρητῆται ἔδοξε ἔλαβαν καὶ τὸ ὄνομα Θεσιῆς ἀπὸ τὸν Θεσίον ἀρχόντα τῆς Πλευρωσίας, καὶ ἀρχηγόν τῶν Κρητῶν κατὰ τὴν Στράβωνα, τῆς ὁποίας οἱ υἱοὶ Θεσιάδαι ἐπολέμησαν μετὰ τὸν γαμβρὸν αὐτῶν Οἰνέα καὶ τὸν υἱόν τῆς Μελέαγρον, κατὰ μὲν τὸν Ὅμηρον, διὰ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ δέσμα τῆς Καλυδωνίαις χερσὶν, τὸ πιθανώτερον δὲ, διὰ τὴν κατάκτησιν τῆς εὐφορωτάτης γῆς τῆς Πλευρωσίας καὶ Καλυδωνίας.

Περὶ τῶν Ἀγραύων δὲν ἔχομεν νὰ ὀμιλήσωμεν, εἰμὴ δι' ὅσον μέρος τῆς

Ἀγραύου εὐρίσκεται εἰς τὴν Λιτωλίαν, ἐπειδὴ ἡ ἐπαρχία αὕτη, ὡς εἴπομεν καὶ ἄλλοτε, ἐξετείνεται πολὺ καὶ πέραν τῆς Ἀχελῶος, καὶ θέλει ἐκταυθῶμεν πλατύτερον περὶ ἐκεῖνα τὰ μέρη, ὅταν ὀμιλήσωμεν περὶ Ἀκαρνανίας. Ὅτι οἱ Ἀγραῦοι ἦτον ἔθνος Λιτωλικόν, φαίνεται ἀπὸ τὸν Στράβωνα βιβ. I. κεφ. B. §. 1 καὶ §. 5 καὶ κεφ. Γ. §. 6, ἀλλὰ καὶ ὁ Θεοκλ. Ζυγγ. Γ. περιγράφων τὴν ἀρχὴν καὶ παράδοξον τῆς Ἀχελῶος λέγει, ὅτι ῥέει ἐκ Πίνδου ὄρεις διὰ Δελωπίας καὶ Ἀγραύων καὶ Ἀμφιλόχων, καὶ εἰς ἄλλα μέρη ἀναφέρει πολλὰκις τὴν πέραν τῆς Ἀχελῶος Ἀγραύαν ἢ Ἀγραύίδα· ὁ δὲ Στέφανος ὁ Βυζάντιος λέγει· «Ἀγραῦοι . . . ἐστὶ καὶ ἕτερον ἔθνος πλησίον Ἀκαρνανίων.», Ἀπὸ ὅσα λοιπὸν εἴπομεν μέχρι τῆς δευτέρας τῶν ἐθνῶν τῆς Λιτωλίας, καὶ ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω μνημονευθέντα φαίνεται, ὅτι ἡ Λιτωλικὴ Ἀγραῦα ἢ Ἀγραῦς εἶναι τὸ μέρος τῶν Ἀγραύων τὸ περὶ τὴν γέφυραν τῆς Τατάρας εὐρισκόμενον καὶ ἴσως τὸ νὰ παράγωσι τινὲς τὸ ὄνομα Ἀγραῦα ἀπὸ τὴν Ἀγραύαν δὲν εἶναι ἀπίθανον· τὸ δὲ μέρος τῆς Βάλτε τὸ ἐκεῖσε παρατεταμένον ἦτον ἢ πρὸς τὴν Ἀκαρνανίαν Ἀγραῦα, περὶ τῆς ὁποίας εἴπομεν ὅτι θέλει ὀμιλήσωμεν πλατύτερον.

Ἀνακεφαλαζόντες ἐν συνόψει ὅσα εἰς πλάτος ἐξεθέσαμεν περὶ τῶν ὄριων τῆς Λιτωλίας, καὶ τῶν ἐν αὐτῷ κατοικούντων ἐθνῶν, λέγομεν, ὅτι ἡ παλαιὰ Λιτωλία περιεῖχε τὰς ἐπαρχίας, αἱ ὁποῖαι ὀνομάζονται σήμερον Ζυγῆ, Βλοχῆ, Ἀπόκρητον, μέρος τῆς Βενέτικῆς τὸ πρὸς τὸν Ζυγὸν καὶ Ἀπόκρητον, τὸ ἐπάνωθεν τῆς Μόρνης ποταμῆ μέρος τῆς Λιδωρικῆς, τὸ Κραβάρου, τὸ Καρπενησί, καὶ τὸ πρὸς τὴν Τατάραν τμήμα (κόλι) τῶν Ἀγραύων· ἐκ δὲ τῶν ἐθνῶν οἱ κάτοικοι τῶν ἐπαρχιῶν Ζυγῆ καὶ Βλοχῆ ἔλαμβανον τὸ γενικὸν ὄνομα τῶν Λιτωλῶν, οἱ Ἀποκρητῆται τὸ ὄνομα Κρητῆται, οἱ ὁποῖοι ἐνίοτε ὀνομάσθησαν καὶ Λιολεῖς, οἱ κάτοικοι τῆς ὑπὲρ τὸν Μόρνον μέρος τῆς Λιδωρικῆς καὶ τῆς γειτνιαζούσης μέρος τῆς Κραβάρου ὀνομάζοντο Ἀποδῶται· Ὀφινεῖς ἔλεγον τὰς κατοίκους τῶν περὶ τὴν Ἀρτοστῆναν χωρίων τῆς Λιδωρικῆς, καὶ τῶν Βλαχοχωρίων Κραβάρου, ὑποδιαμενόμενοι εἰς Βωμιεῖς καὶ Καλλιεῖς· καὶ τέλος Εὐρυτάνες ὀνομάζοντο οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Καρπενησίαι, καὶ Ἀγραῦοι τὸ πρὸς τὴν Τατάραν τμήμα τῶν Ἀγραύων.

Ἄφ' ἧς ἐξεθέσαμεν ὅλα τὰ περὶ Λιτωλίας εἰρημένα, εὐκόλως δύναται νὰ συμπεράνη ὁ ἀναγνώστης, πόσον ἀπεμακρύνθη τῆς ἀληθείας ὁ Κ. Πεκεβίλης εἰς τὰς περιγραφὰς τῶν εἰρημένων ἐπαρχιῶν. Ἀλλὰ τὸ νὰ πλάσῃ, ὅτι ἀνευρίσκεται ἡ γενεὰ τῶν Βλάχων εἰς τὸ Καρπενησί, τὸ νὰ κατακίξῃ τὴν πόλιν αὐτῶν ἀπὸ οἰκογενείας Βλάχων καὶ Ἀλβανῶν Μωαμεθανῶν, τὸ νὰ θεωρῇ ὡς μίαν τὴν γέφυραν τῆς Τατάρας καὶ τῆς Κραβάρου,

κος, τὸ νὰ πλάσῃ ὄρος Κεποράκι καὶ λίμνην Σαυροδίτσας, καὶ ποταμὸν Φιδάκια, ὅσα ἀνεφέραμεν εἰς τὸν 2 Ἀριθ. τῷ Ἰανουαρίῳ, εἶναι λάθη ἀσυγχώρητα.

Γεώργιος Λινιάν.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ.

Σκοπὸν ἔχοντες πάντοτε νὰ συλλέξωμεν ὅσα ἢ ἐκ παραδόσεων σωζόμενα, ἢ εἰς ἀνέκδοτα χειρόγραφα εὐρισκόμενα συντείνωσιν εἰς ἀναπλήρωσιν τῆς χάσματος τῆς ἱστορίας ἀπὸ τὰς τελευταίας ἐποχὰς τῆς Βυζαντινῆς κράτους μέχρι τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, δημοσιεύομεν ἐκ διαλειμάτων καὶ τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον ἱστορικὸν ὑπόμνημα, τὸ ὁποῖον περιέχει ἰκανὴν ὕλην χρήσιμον εἰς τὸν προτεθέντα σκοπὸν. Ὅποιων συγγραφέων ἦτο καὶ πῶς εὐρίσκετο, ἰκανῶς σαφηνίζεται ἀπὸ τὸν ἐν εἰδει προσκείμενον πρόλογον, ὅστις ἀπὸ τὸ ὕφος φαίνεται, ὅτι εἶναι τῷ μακαρίτῳ διδασκάλῳ Ἀθανασίῳ τῷ Ψαλίδῳ. Εἰς τὸν Κ. Γεώργιον Τισαμενὸν χρεωσθῆμεν τὴν χάριν τῆς προμηθεύσεως τῆς πρὸ πολλῶν ζητημένης ἐπιφελεστάτης τῆς ἱστορικῆς ὑπομνήματος· ἐκρίναμεν δὲ εὐλογονῶν τὸ ἀφήσωμεν εἰς τὴν ἰδίαν γλῶσσαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγράφη κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν.

Εἰς τὸ νησί τῆς λίμνης τῶν Ἰωαννίνων εἰς τὸ μοναστήρι τῷ Ἁγίῳ Νικολάῳ τῷ Σπανῷ εὐρέθη ἓνα παλαιὸν χειρόγραφο, χωρὶς ἀρχὴν καὶ τέλος, δεμένο σὲ τέταρτο μικρὸν, καὶ φαίνεται οἱ κατὰ καιρὸν πατέρες τῷ μοναστηρίῳ ἔκαμαν διάφορα σημειώματα εἰς χωριστὰ τετραδία, λόγους, καὶ ἱστορίας, καὶ κἀνένας ἀπὸ τῆς μεταγενεστέρας τὰ ἔδωκεν ὅλα ὁμῶς εἰς ἓνα τῶμον κοντόχοντρον, τὸν ὁποῖον οἱ Ἰωαννῖται τὸν ὀνόμασαν Κεβαράν, δίδοντες τὸ ὄνομα ἀπὸ τὸ σχῆμα. Αὐτὸ ὅμως ἐφέτος τὸ ἐπῆσαν πολλοὶ καὶ ἀντέγραψαν τὰ ἱστορικὰ σημειώματά τε, καὶ τέλος ἀπόμεινεν εἰς τὸ σχολεῖον Καπλάνη· καὶ εἰς τὴν 1820 Ἀύγουστου 23 ὅπῃ ἔκαψεν ὁ Ἀλῆ-πασιάς ὁ πολιορκημένος τὰ Ἰωαννίνα, ἔκαψε καὶ τὸ σχολεῖον καὶ τὴν βιβλιοθήκην καὶ τὸν Κεβαράν.

Ἱστορικὸν Κομνηνῶν Μοναχῶν, καὶ Πρέκλες Μοναχῶν.

Περὶ διαφόρων Δεσποτῶν τῆς Ἠπείρου, καὶ τῶν τυράννων

Θωμᾶ τῷ Δεσπότη, καὶ Κομνηνῶν τῷ Πρέλεμπι.

Τῷ μακαρίτῳ ἐκείνῳ βασιλέω κυρίῳ Ἀνδρονίκῳ τῷ Παλαιολόγῳ πρὸς τὰς ἀκηρέτους μεταστάντες μονᾶς, καὶ τὴν τῶν Ῥωμαίων βασιλείαν ἐπὶ

παιδί καταλείψαντος νέῳ, καὶ ὑπὸ ἐπιτρέπων τὴν ἅπασαν διοικεῖσθαι θεασπίσαντος Ῥωμαῖδα, ἀδείαν ὁ τῶν Σέρβων κατάρχων εὐρηκῶς, ἐπιπηδᾷ τὰ τῶν Ῥωμαίων ὄρια. Στέφανος δ' ἔτος κατωνομάζετο ὁ καὶ Κράλης Σερβίας ἀπάσης· διαδήματε ἑαυτῷ περιτίθεται, καὶ βασιλεὺς παρὰ τῶν ἰδίων ἐπισημίζεται Σατραπῶν, καὶ πᾶσαν ληίζεται τὴν Ῥωμαῖδα γῆν. Τὰς δὲ ἐν αὐτῇ πόλεις τε καὶ χώρας, τὰς μὲν πολιορκία εἰληφῶς, τὰς δὲ εὐνοία καὶ δώροις δεξιωσάμενος πρὸς ἑαυτὸν ἐπισπάσατο· εἶτα καὶ τὴν ἐν Ἑλλάδι Βλαχίαν ἐπιπηδᾷ καὶ ταύτην ὑφ' ἑαυτὸν ποιησάμενος, εἶτα τῶν αὐτῶν Σατραπῶν, Πρέλεμπον, ἔτω καλέμενον, ἀρχοντα ταύτης ἀναδείκνυσι, τῷ τῷ Καίσαρος ἀξιώματι τῶν τιμήσας.

Τὸν δὲ ἴδιον ἀδελφὸν καλέμενον Συμεῶν, ὅς ἐξ ἀνεψίας ἐτύγχανε τῷ βασιλέω Παλαιολόγῳ, τῶν Δεσπότην τιμήσας, εἰς Λιτωλίαν ἐξέπεμψεν, ἀρχηγὸν καὶ ἡγεμόνα ταύτης καταστήσας τῶν, ὅς καὶ ἐν ταύτῃ γενόμενος, τὴν τῷ μακαρίτῳ Δεσπότη Ἰωάννῃ θυγατέρα μνηστεύεται Θωμαῖδα, ἔτω καλεμένην, ὀρφανὴν ἐκ πατρὸς ἔσαν, ἐπὶ μητρὶ καὶ μόνῃ τὰς ἐλπίδας σαλεύσαν, καὶ ἐπ' ἀδελφῷ νέῳ, ὃν καὶ ὡς ὄμηρον ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων εἰληφῶς εἰς Κωνσταντινέπολιν ἀπήγαγε, καὶ τὴν τῷ Κατακλιζηνῷ θυγατέρα ἐπιγαμβρεύσας αὐτῷ, ἐκάσε εἶνα πεποίηκεν ἢ δὲ μήτηρ τέτων τῶν παίδων, τῆς Θωμαίδος Φημί καὶ τῆς ταύτης ἀδελφῆς Νικηφόρος, βασιλεὺς Ἄννα ἐπιγαμβρεύεται ἑαυτῷ ἀρχοντά τινα ἐκ τῶν Βελγάρων γένους Δεσπότην Κομνηνὸν καλέμενον, ἀδελφὸν ἔντα τῷ βασιλέω Βελγάρων Ἀλεξάνδρῳ, γυναικάδελφον δὲ τῷ ἀνωθεν βιβλίου Στεφάνῳ· καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὰ Κάνινα καὶ τὰ Βέλγαρα χωρεῖ, τὸν Συμεῶν μόνον μετὰ τῆς βασιλίσσης Θωμαίδος τῆς ἰδίας γαμετῆς καταλιπὼν ἐν ὅλῳ τῷ δεσποτάτῳ, ἦτοι τῇ Λιτωλίᾳ πάσῃ, ὡς κληρονόμον ἐκ προγόνων αὐτῆς καὶ τῆς ταύτης αὐταδέλφου.

Μετὰ δέ τινος χρόνου παραδρομὴν ἐκποδῶν ὁ βασιλεὺς Στέφανος γενόμενος, καὶ πρὸς τὰ μέλλοντα ἀπάρας δικαιοσύνην, ἔτι καὶ οἱ τῆς σατραπείας, ἀλλὰ καὶ ὁ τὴν τῆς Βλαχίας εἰληφῶς ἀρχὴν Κάισαρ ὁ Πρέλεμπος, καὶ αὐτὸς ἐξ ἀνθρώπων γενόμενος, ἐπίδημα τῇ ἐν Ἑλλάδι Βλαχίᾳ ἐκ τῆς βασιλίδος τῶν πόλεων ὁ τῆς εὐσεβῆς βασιλίδος αὐτάδελφος Νικηφόρος ὁ Δεσπότης, καὶ ταύτην ὑφ' ἑαυτὸν ποιησάμενος, πρὸς δὲ καὶ τὴν πατρῶαν ἀρχὴν εἰληφῶς, ἦτοι τὸ δεσποτάτον, τὸν δὲ ἴδιον γαμβρὸν, τὸν Δεσπότην λέγω Συμεῶν, τῆς ἀρχῆς ἐκβαλὼν τῷ δεσποτάτῳ, εἰς Κασορίαν ἐκπέμπει τῶν μετὰ καὶ τῆς βασιλίσσης Θωμαίδος· αὐτὸς δὲ πᾶσαν περιζώνεται τὴν ἀρχὴν, τῆς ἐν Ἑλλάδι λέγου Βλαχίας, καὶ αὐτῆς τῆς Λιτωλίας.

Ὁ δὲ γε Συμεὼν ἐν Κασορίᾳ γενόμενος, καὶ ταύτην εἰληφώς παρευ-
 τικά, καὶ Φερίαινα καὶ πόλεις καὶ χώρας πλείστας, αὐτῇ Κασορίᾳ τὴν
 εἰκασίαν ἐποιήσατο· πολλῶν δὲ τέτρω προσχωρησάντων Ῥωμαίων, Σέρβων καὶ
 Ἀλβανιτῶν, καὶ εἰς τέσσαρας ἢ καὶ πέντε χιλιάδας τὸ ἑαυτῆ ἀριθμήσας
 στρατεύμα, Βασιλεὺς παρ' αὐτῶν αναγορεύεται, καὶ τῆς Κασορίας ἐξέρ-
 χεται πρὸς δὲ τὰ τῆς Σερβίας ἐπιστρατεύει ὄρεια, καὶ τὴν τῆ πατρὸς ὄθη-
 θεν καὶ τῆ ἀυταδέλφου αὐτῆ Στεφάνου τὴν ἀρχὴν παραληψόμενος· ἔπω
 δὲ τῷ ποδὶ τῆ ἀρχῆ προτερείσας τῆς Σερβίας, καὶ ὁ τῆ Νικηφόρου Δε-
 σποτίου θάνατος τέτρω προσαγγέλλεται· ἔτος γὰρ ἐκ τῆς Κωνσταντινουπό-
 λεως ἔλθων, ὡς ἔφημεν, καὶ τῶν δύο ἐπαρχιῶν τὴν ἀρχὴν σφετερισά-
 μενος, τῆς Βλαχίας Φημὶ καὶ τῆ δεσποτιάτου Αἰτωλίας, καὶ τὰς Ῥωμαίους
 πάντας ἐξορίσας εὐρώων, τὰς μὲν τῆς Βλαχίας ἐκ τῆς τῶν Σέρβων ἐπι-
 θέσεως, τὰς δὲ τῆς Αἰτωλίας ἐκ τῆς τῶν Ἀλβανιτῶν δυσροπίας καὶ κα-
 κογνωμίας, τῆς δὲ βελομένης ἐπισυναΐξαι, καὶ πρὸς τὰς ἰδίας ἀποκα-
 ταστῆσαι κληρονομίας, τὰς δὲ Ἀλβανίτας τέτρω ἐκδιώξαι τῆ τύπῃ, ἐκ
 ἔφθη τῆτο ποιῆσαι· ἀξιόμαχον γὰρ δύναμιν ἰδίαν μὴ κεκτημένους, Τέρ-
 κους προσεκαλέσατο εἰς συμμαχίαν· ἔλθων δὲ εἰς Ἀχελῶων, καὶ πόλεμον
 συγκροτήσας κατὰ τῶν Ἀλβανιτῶν, κατακρατεῖται ὑπ' αὐτῶν, καὶ ἀνα-
 ρεῖται, τριετίαν μόνον ἀρξας ἐπὶ μῆσι δύο καὶ ἡμέρας τινὰς ἔτος ὑπάρ-
 χοντος 5058 (1358). Τῆτο μαθὼν ὁ Βασιλεὺς Συμεὼν, τὰ τῆς Σερβίας
 καταλείπει ὄρεια, κατὰ τῆς Βλαχίας ἐκστρατεύει, καὶ ταύτης ἐγκρα-
 τῆς γίνεταί, καὶ ἐν αὐτῇ τῶν Τρικκαίων πόλεις τὰ βασιλεία ἐπήξατο, καὶ
 τὴν Λυγέσαν Θωμαΐδα ἐκ τῆς Κασορίας μετακαλεσάμενος ἐντὶς τῆς
 πόλεως τῶν Τρικκαίων ταύτην εἰσάγει, καὶ ἐπὶ τὴν τῶν βασιλείων ἀναβιβά-
 σασ αὐλὴν, ἐκείσε ταύτην κατέλιπεν ἐπὶ δυσὶ τέκνοις, ὧν τὸ μὲν ἦν ἀρ-
 ρην, τὸ δὲ ἕτερον θῆλυ· αὐτὸς δὲ ἐπὶ τὴν Αἰτωλίαν ἐχώρει· ἔσπευθε γὰρ
 κακείνην ὑφ' ἑαυτὸν ποιήσασθαι, ὃ καὶ γέγονεν· οἱ γὰρ Αἰτωλοὶ ἀσμένως
 αὐτὸν προσεδέξαντο, καὶ ὡς βασιλέα εὐφρόνησαν, καὶ τὴν Ἄρταν σὺν
 τοῖς Ἰωαννίνοις αὐτῷ παραδέδωκαν μετὰ τῶν λοιπῶν Φερίων, ὧν ἡ Αἰ-
 τωλία πᾶσα κέκτηται. Δώροισ ἐν ὁ Φιλόχρητος Βασιλεὺς Συμεὼν τὰς
 φερίωντας τῶν Αἰτωλῶν δεξιωσάμενος, πάλιν ὄπισθεν ἐπὶ τὴν Βλαχίαν
 παραγίνεται ἐκάλει γὰρ τέτρω ἢ τῆ Χλαπένου ἐπέλευσις· ἔτος τοῖνυν ὁ
 Χλαπένος εἰς ὧν τῶν Σερβικῶν Σατραπῶν, καί τινα Φερίαι ἐκ τῶν Ῥω-
 μαϊκῶν ὄρειων εἰληφώς, ἀλλὰ δὴ καὶ τὴν μεγαλόδοξον πόλιν Βερίαιαν, με-
 γάλως ἐπὶ τοῖς καταρθώμασιν ἐσέμνυνεν· ὄθεν καὶ γυναῖκα λαμβάνει τὴν

τῆ Πρελέμπου ἐκείνη γαμετήν, ὃν ὁ λόγος Φθάσας ἐδήλωσε τῆς Βλαχί-
 ας προσκατέρχοντα· τεθνηκώς γὰρ ὁ Πρελέμπου ἐκείνος κατέλιπε ταύ-
 την ἐν τῇ Τρικκαίων πόλει μετὰ καὶ υἱὸς ἐνός, τῆ ὕπερον τυραννήσαν-
 τος τὴν πολυβρύχτην τῶν Ἰωαννίνων πόλιν, καὶ τῆ λαΐδα ἐκ ταύτης ἀ-
 φελόντος καὶ νῦ ἀντὶ τῆ λαΐδα προθέντος ἐν αὐτῇ· τὸ γὰρ πολυβρύ-
 χητον εἶναι ταύτην καὶ λέγεσθαι, μὴ ἢ ὡσε ἦν [μηδοτιῶν ἰσ.] ἀνεχόμενος,
 πολυβρήνητον πεποιήκειν· Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐμπροσθεν διηγήσομαι καὶ ἐν
 κειρῶ τῷ ἰδίῳ, ἀργίως δ' ὁ λόγος τὸν εἰρημὸν ἐχέτω τῆς διηγήσεως.

Ὁ γὰρ μακαρίτης ἐκείνος Δεσποτῆς Νικηφόρος ὁ Δῆκας, ὃν ὁ λόγος
 Φθάσας ἀνοθεν ἐδήλωσεν, ἐκ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἔλθων, καὶ τὴν εἰρημέ-
 νην Πρελέμπου τῆς ἀνδρείας ἀρχῆς ἐκβαλὼν, πρὸς τὴν τῶν Σέρβων ἐκ-
 πέμπει γαίαν σὺν τῷ ταύτης υἱῷ τῷ Θωμᾷ, ὁπότε καὶ τὸν Δεσποτῆν Συ-
 μεὼν τῆ δεσποτιάτου ἐκβαλὼν τῆς Αἰτωλίας μετὰ τῆς βασιλείσσης Θω-
 μαίδος ἐκπέμπει εἰς Κασορίαν, κακείθεν ἐκείνη ἐν τῇ Σερβίᾳ τῷ τῆ βα-
 σιλίως Στεφάνου υἱῷ τῷ Οὐρεση εὐτυχῆσα μνηστεύεται παρ' αὐτῆ τῷ εἰ-
 ρημένῳ Χλαπένῳ, καὶ μετὰ χρόνον ἕνα ἢ καὶ πλείονα ἐκείνος κατὰ τῆς ἐν
 Ἐλλάδι Βλαχίας ἐκστρατεύει, συνεπαγόμενος μετ' αὐτῆ, καὶ τὸ κάκιον
 τῆ Πρελέμπου γέννημα, εἰς νεανίσκος ἦδη τελεῖν· τῇ Βλαχίᾳ δὴ Φθά-
 σας μετὰ τῶν στρατευμάτων, καὶ Φερίων ἐν πολιουρκίᾳ εἰληφώς Δαμά-
 σην καλέμενον εἰς συμβιβάσεις μετὰ τῆ βασιλείως Συμεὼν χωρῆσι, καὶ τὸ
 Φερίων τῆτο παραχωρεῖ· ὁ δὲ Βασιλεὺς τὴν ἰδίαν θυγατέρα εἰς γάμον
 δίδωσι τῷ Θωμᾷ, καὶ κηδεσὴν αὐτὸν ποιησάμενος, ἐντὸς τῆς πόλεως Τρι-
 κκαίων εἰσερχεται ὁ Θωμᾷς· ὁ δὲ Βασιλεὺς ἀσμένως τῆτον ὑποδέχεται
 καὶ τὴν θυγατέρα ἐκδίδωσι, τῆ Μητροπολίτη Λαρίσσης τὴν μνηστείαν
 τελέσαντος· τῆ γάμου δὲ ἦδη ἀπαρτιθέντος, καὶ τινὰς ἡμέρας ὁ Θωμᾷς
 ἐκάσε προσκαρτερήσας, [εἰς] τὴν ἐνεγκαμένην ἀπέρχεται πρὸς τῷ αὐτῆ
 πατρὸςμητρίῳ Χλαπένῳ συνεπαγόμενος ὕπερον καὶ τὴν ἰδίαν γαμετήν.

Περὶ τῆς ἐνεσώσεως καταστάσεως τῆς Ὀρθοδόξου
 Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας (Ἀκολουθία).

Ἀπὸ τὸν καιρὸν τῶν Χριστιανῶν Ἀυτοκρατόρων ἦτον ἀπειρος ἀριθμὸς
 Μητροπολιτῶν καὶ ἀπλῶν Ἀρχιεπισκόπων. Μεταξὺ τῶν Ἐπισκόπων τέ-
 των ἦσαν τρεῖς, οἱ ὅποιοι εὕρισκοντο ἀνεξάρτητοι ἀπὸ τὸν καιρὸν τῶν
 Χριστιανῶν Ἀυτοκρατόρων· 1 ὁ τῆς Ὀχρίδος, πόλεως τῆς Βουλγαρίας
 καμμένης ἐπὶ τῶν ἰρίων τῆς Ἀλβανίας πλησίον τῶν Ἰωαννίνων, 2 ὁ τῆ Ἰ-
 πεκίε μέσα εἰς τὴν Ἀλβανίαν, ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῆ ὁποῖε ὑπήγοντο
 καὶ οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Σερβίας, καὶ 3 ὁ τῆς νήσου Κύπρου.

Οἱ δύο πρῶτοι ὑπετάχθησαν εἰς τὴν Σύνοδον τῆς Κωνσταντινουπόλεως διὰ τὴν προφυλαχθῶσιν ἀπὸ πάσαν καταδυναστείαν ἣ δὲ τελευταῖος σώζεται ἀκόμη ἔχων τὸν τίτλον, Μακαριώτατος, ἐνδύεται πορφυρᾷ καὶ κρατεῖ σκήπτρον ἀντὶ τῆς Ἀρχιερατικῆς ἐξουσίας. Γράφει καὶ σφραγίζει τὰ γράμματά τε μὲ ἐρυθρὴν χρωμα. Τρεῖς Μητροπολῖται συγκροτοῦσι τὴν Σύνοδόν τε. Ἡ ἀσυκὴ τῆς νήσου Διοίκησις εἶναι ἐμπιστευμένη εἰς αὐτόν. Ὁ δὲ Βεζύρης, ὅστις εἶναι ὁ Διοικητὴς τῶν στρατιωτικῶν καὶ πολιτικῶν πραγμάτων, ἔχει χρέος τὰ ἐνεργῆ κατὰ τὰς συμβουλίας τε ἔχει ἀνταπόκρισιν κατ' εὐθείαν μὲ τὴν Πόρταν, ἀναγγέλλει τὴν ἐνθρόνισίν τε εἰς τὸν Πατριάρχην, καὶ ἀνταπεκρίνεται μετ' αὐτῆ διὰ τὰς συνήθεις ἐκκλησιαστικὰς ὑποθέσεις.

Ἡ Τερκικὴ Κυβέρνησις ἀφῆρσεν ὅλα τὰ εἰσοδήματα ἀπὸ τῶν Ἐπισκόπων, καὶ τὰ ἀφῆρσεν εἰς τὰ Τζαμιά ἢ εἰς Ἰμαρέτια (τὰς οἰκίας, εἰς τὰς ὁποίας τρέφονται οἱ πτωχοί.) Ὅθεν τὸ ἐν τρίτον τῶν εἰσοδημάτων τῆ βασιλείᾳ ἀνήκει τὴν σήμερον εἰς τὰ καταστήματα ταῦτα, ἢ μάλλον τείνει πρὸς ὄφελος τῶν εἰς αὐτὰ ἐπισκεπτόμενων· ἀλλὰ διὰ τὴν εὐχαριστίαν τῶν Ἑλλήνων, ἡ Πόρτα δὲν ἠθέλησε νὰ ἐγκαταλείψῃ παντάπασι τὰς Ἐπισκόπους τῶν εἰς τὴν δυσυχίαν, καὶ τὰς παρεχώρησε τὰ ἐπόμενα δικαιώματα.

1. Πᾶσα οἰκογένεια πληροῖται κατ' ἔτος εἰς τὸν Ἐπίσκοπόν τῆς ἐν τρίτον Τερκικῆς γροσίε. Οἱ χωρικοὶ πληροῦν τῆτον τὸν κεφαλικὸν φόρον εἰς πρῶτον, καὶ ἐπομένως δύναται τις νὰ ὑπολογίσῃ ὅτι πᾶσα οἰκογένεια πληροῖται μετρητὰ εἰς τὸν Ἀρχιερέα δέκα γροσία κατ' ἔτος.

2. Ἐκαστος κληρικὸς πληροῖται εἰς τὸν Ἐπίσκοπόν τε δύο χρυσᾶ δεκάτα κατ' ἔτος.

3. Ἐκαστος ἀνὴρ νυμφευόμενος εἰς πρῶτον γάμον πληροῖται ἐν γροσί, εἰς δεύτερον δώδεκα, καὶ εἰς τρίτον περισσότερα.

4. Διὰ τὸν ἐνταφιασμὸν ἐκάστου νεκροῦ, λαμβάνει ὁ Ἐπίσκοπος ἀπὸ 10 ἕως 100 γροσία.

5. Πᾶν Μοναστήριον, καὶ πᾶσα Ἐκκλησία εἶναι εἰς χρέος νὰ πληροῖται κατ' ἔτος εἰς τὸν Ἐπίσκοπον ὠρισμένην ποσότητα ἀναλόγως τῶν εἰσοδημάτων.

6. Ἡ κληρονομία τῶν καλογῆρων ἀνήκει ἐπίσης εἰς τὸν Ἐπίσκοπον.

Ἡ εὐλάβεια τῶν Χριστιανῶν ἐπέδωκεν εἰς τὰ δικαιώματα ταῦτα καὶ ἄλλας ἀξιολόγως ἀπολαύσεις. Μέγα μέρος τῶν Ἐπισκόπων ἔχουσιν ὑπὸ τὴν κυριότητά των μεγάλα ὑπάρχοντα, ἀφιερωμένα ἢ παρ' ἄλλων Ἐπισκόπων, ἢ παρὰ Χριστιανῶν πολλὰ πλοσίαν. Δι' αὐτῶν λοιπὸν τῶν συνδρομῶν οἱ Μητροπολῖται ἔμπορὸν νὰ κατέχων ἀξιοπρεπῶς τὰς θέσεις των, νὰ κάμνουν ἐλεημοσύνας πρὸς τὰς ἐνδεῆς, νὰ ὑπερασπίζωνται εὐτυχῶς τὰς ἐπιτοὺς τῆς δικαιοδοσίας των, νὰ γίνωνται ἀγαπητοὶ καὶ σεβαστοὶ εἰς τὰς Ὀθωμαν-

νικὰς Ἀρχαίς, καὶ νὰ πληροῦν τὰ πρὸς τὸ ταμεῖον τῆς ἐκκλησίας χρέων. Ἐάν τις τῶν Ἐπισκόπων, ὑπὸ πρέφασιν ἐνδεῆς, θέλῃ νὰ κάμῃ σφοδρὰν τινὰ οἰκονομίαν, κατηγορεῖται ὑπὸ τῆ λαῶ ὡς Φιλάργυρος, οἱ Τῆρκοι τὸν καταφρονῶν, καὶ δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἐκπληρώσῃ καὶ τὴν τῶν χρεῶν τε ἐξ ἐναντίας, ὁπότεν ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι μεγαλοπρεπῆς καὶ ἐλευθέρως, δίκαιος καὶ ἀδιάφορος εἰς τὰς κρίσεις τε, γλυκὺς καὶ εὐπροσῆγορος εἰς τὰς ἐπαρχιώτας τε, ζηλωτὴς καὶ προσεκτικὸς εἰς τὴν ὑποστήριξιν τῶν συμφερόντων των, εἶναι τόσον ἰσχυρὸς, ὡς οἱ Πασσάδες καὶ οἱ Διοικηταὶ τὸν θεωροῦν μὲ σεβασ, καὶ μεταχειρίζονται ὅλην τὴν προσοχὴν διὰ νὰ μὴ τὸν παρενοχλήσωσι πώποτε.

Ὅλοι οἱ Ἐπίσκοποι ἔχουσιν εἰς τὰς ἐπαρχίας των ἰδιαιτέραν σύνοδον συγκειμένην ἀπὸ τῶν Ἀξιωματικῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἀπὸ τῶν πρώτων καὶ σημαντικωτέρων τῆς τόπῃ. Ὁ Ἐπίσκοπος μὲ τὴν σύνοδόν τε σχηματίζει καὶ δικαστήριον, τὸ ὁποῖον κρίνει τὰς διαφορὰς τῶν Χριστιανῶν, καὶ τὸ ὁποῖον τιμωρεῖ τὰ ἐπανορθωτικὰ ἐγκλήματα.

Εἰς ὅλας τὰς μεγάλας πόλεις πάσης ἐπαρχίας εὐρίσκειται μία σύνοδος· εἰς δὲ τὰς πρωτεύσας εὐρίσκειται καὶ τοποτηρητὴς τῆ Ἐπισκόπῃ, ὅστις προεδρεύει τῆς συνόδου ἐν ἀπῆσιν ἐκείνῃ. Ὁ τίτλος τῶν Μητροπολιτῶν καὶ Ἀρχιεπισκόπων εἶναι ὁ Πανιερώτατος. Ἄν ἔχουσιν ὑπὸ τὴν κυριότητά των γαίαν, ὀνομάζονται Δεσπότες, ἀλλὰ μόνον εἰς τὴν ἐπαρχίαν των. Οἱ Ἐπίσκοποι ἔχουσιν τὸν τίτλον, Θεοφιλέστατος. Μετὰ θάνατον τὰ ὑπάρχοντα τῶν Μητροπολιτῶν μεταβαρῖσιν εἰς τὰς οἰκογενείας των. Ἡ ἐκλογή τῶν Μητροπολιτῶν καὶ τῶν Ἀρχιεπισκόπων γίνεται ἀπὸ τὴν Μεγάλῃν Σύνοδον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἡ ὁποία πρέπει νὰ εἶναι πλήρης. Ἄν δὲ καὶ τῶν μελῶν δὲν δύναται νὰ παρευρεθῇ, ἐπιτρέπεται εἰς ἄλλον τὸ δικαίωμα τῆς ψηφοδοσίας.

Ἐπιψηφίαι εἶναι κοινῶς ἐκείνοι, οἱ ὁποῖοι ὑπηρετοῦσιν ἐκ νεότητός των τὸ Πατριαρχεῖον, οἱ ὄντες ἀνατεθραμμένοι πλησίον εἰς τὰς Μητροπολίτας, οἵτινες εἶναι μέλη τῆς Συνόδου, ἢ πλησίον εἰς ἄλλας ἐκτελέσαντας μεγάλας ἐκδηλεύσεις εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἢ τέλος πάντων πλησίον εἰς διδασκαλίαν τῆς φιλολογίας καὶ τῶν ἐπιστημῶν. Ἡ ἐκλογή γίνεται διὰ τῆς ἐξ ὀνόματος ἀναγορεύσεως, ἅμα λαβὴν ἡ Σύνοδος ἀκριβεῖς πληροφορίας περὶ ἐκάστου τῶν ἐπιψηφίων, καὶ γενομένης τῆς ἐκλογῆς, ἐπομένως φέρονται εἰς τὴν τελετὴν τῆς ἱερωσύνης. Οἱ Τῆρκοι Ὑπερβοῖ, παρασυρόμενοι ὑπὸ τῶν βραδύργων, διενεργῶν ἐπίστε διὰ νὰ μεταβάλουν τὴν ἐκλογὴν, καὶ ἡ Σύνοδος διὰ τῆ ἀργυρῆς νικᾷ τὰ ἐμπόδια ταῦτα.

Ἡ Πατριαρχεὺς Ἀλεξανδρείας κατὰ τὴν ἀξίαν ἐπέχει τὴν Β' τάξιν

μετά τὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως· τὸ πάλαι εἶχεν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῆς μεγάλης ἀριθμῶν Μητροπολιτῶν καὶ Ἀρχιεπισκόπων, ἀλλὰ τὴν σήμερον εἰμὲν αὐτὸς μόνος, ἔχων καὶ τρεῖς ἢ τέσσαρας Ἐπισκόπους ἐπὶ ψιλῶν τίτλων, συνιστῶντας ὅλην τὴν αὐλήν τε· ὡσεὶ δὲν τῆ ἡμεραν ἦδη, εἰμὲν τίτλοι ποιμπώδεις, διότι ὀνομάζεται δηλ., Πάπας καὶ Πατριάρχης πάσης Λιγύπτης, πατρὸς πατέρων, ποιμὴν ποιμένων, Ἀρχιερεὺς Ἀρχιερέων καὶ δεκάτης τρίτος τῶν Ἀποστόλων, κριτὴς τῆς Οἰκουμένης. Μακαριώτατος καὶ Δεσπότης ἔχει τὴν καθίδραν τε εἰς τὸ Κάϊρον, καὶ καταφρονεῖται ὑπὸ τῶν Ἀράβων, καὶ τὰ εἰσοδήματά τε εἶναι πολλὰ ἕλγοςά. Οἱ Χριστιανοὶ τῶν ἐπαρχιῶν τῆτων εἶναι τῆ Ῥωμαϊκῆ δόγματος, ἢ Κόπται, καὶ ἐν μικρῶν μέρει Φυλάττει τὴν Ὁρθόδοξον θρησκείαν τῶν Ἑλλήνων. Οἱ ξίνοι ἔμποροι τὴν διὰ τὴν συνδρομῆς, καὶ οἱ δυτικοὶ Χριστιανοὶ εἶναι ὑπεχρεωμένοι διὰ τινος φερμανίης νὰ τὰ πληρῶν ἐτησίως μικρὰν τινα ποσότητα. Ὁ Ἀντιοχείας καλεῖται ἐπίσης Πάπας καὶ Πατριάρχης πάσης Ἀνατολῆς, Μακαριώτατος καὶ Δεσπότης, καὶ ἔχει ἑκοσὶ Ἐπισκόπους ὄντας ὑπὸ τὰς διαταγὰς τε. Οἱ Δυτικοὶ, πολλὰ πλέσιοι εἰς τὰς ἐπαρχίας ταύτας, τὸν πληρῶν ἐτησίως εἶνα διατεταγμένον παρὰ τῆς Πόρτας φόρον. Ἀνατολικοὶ δὲ πολλὰ εἰλίγοι εἰρρίσκονται ἐκῶ. Οἱ δύο ἔτσι Πατριάρχαι δὲν ἔχον καμμίαν ἐπιρροὴν εἰς τὰς τόπας τῆς δικαιοδοσίας των, καὶ κατατρεχόμενοι παρὰ τῶν Πασσάδων ἀναγκάζονται νὰ διατρέψωσι χερδὸν πάντοτε εἰς Κωνσταντινούπολιν.

Ὁ Ἱεροσολύμων καλεῖται Πατριάρχης τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ πάσης Παλαιστίνης, ἔχει ὁμοίως τὸν τίτλον, Μακαριώτατος καὶ Δεσπότης. Δὲν ἔχει παντάπασι εἰσοδήματα, καὶ ἐξοικονομεῖται ἀπὸ τὸ θησαυροφυλάκιον τῆ Ἁγίης Τάφου. Ὅπταν δὲ θέλη νὰ κάμῃ κἀνὲν δῶρον ἢ ἐλεημοσύνην, δὲν κάμνει ἄλλο παρὰ νὰ ἐέλῃ τὰς διαταγὰς τε εἰς τὸν θησαυροφυλάκα τῆς Μοναστηρίου, ὅτις ποτὲ δὲν δύναται νὰ ἀρνηθῆ. Ὁ Πατριάρχης ἔτος διατρέψει πάντοτε εἰς Κωνσταντινούπολιν, διὰ νὰ ἐκονομῇ τὰ ἔξοδα καὶ νὰ ἐπερασπίξεται κλητήρα τὸ Μοναστήριον, τὸ ὁποῖον χρησιεῖ εἰς αὐτὸν δύο ἐκκλησίας καὶ δύο παλατια μεγάλας πρεπῆ, τὸ μὲν ἐντὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὸ δὲ εἰς τὰ προάστια. Ὁ Πατριάρχης ἔτος ἀπολαμβάνει μεγάλην εὐλάβειαν καὶ μετῴχει ἀπὸ τὸ θρησκευτικὸν σέβας, τὸ ὁποῖον ἀπονέμεται εἰς τὴν ἁγίαν γῆν, ἔπει ὁ Κύριος ἡμῶν κηδεύει νὰ ἐνταφιασθῆ· αἱ ἀρεταὶ τε καὶ ἡ Ἀρχιερατικὴ τε διαγωγή συντελεσθῶν ἐπιμύλλον εἰς ταύτην τὴν δικαίαν εὐλάβειαν. Δεκαπέντε Ἐπίσκοποι ἐπὶ ψιλῶν ὀνόματι διατρέψοντες εἰς τὸ Μοναστήριον, ὑπὶκονται εἰς αὐτὸν. Εὐρίσκειται καὶ μία Σύνοδος εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ συγκειμένη ἀπὸ τῆς εἰρημί-

νης Ἐπισκόπων, ἀπὸ Ἀρχιμανδρίτας, καὶ Πρωτοσυγγέλων, ἢ ὁποῖα δὲ οἰκῆ τὰ πάντα κατὰ τὰς διαταγὰς τῆς Πατριάρχου.

Ἡ ἐκλογή καὶ χειροτονία τῶν δύο πρώτων Πατριαρχῶν γίνονται τὴν σήμερον ἀπὸ τὸν Πατριάρχην καὶ τὴν Σύνοδον τῆς Κωνσταντινουπόλεως· ἀμὰ δὲ ἐκλεχθῶσι, συνιστῶνται ὑπὸ τῆς Συνόδου εἰς τὴν Πόρταν, ἢ ὁποῖα τῆς ἀναγνωρίζει καὶ ἀνταποκρίνεται μετ' αὐτῶν· ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ Πατριάρχαι ἔτσι δὲν ἔχον ἰκανὰ χρηματικὰ μέσα, δὲν ἐπιτυγχάνου πάντοτε παρὰ τῆς Πόρτας τὴν ἐκτέλεσιν τῶν αἰτήσεών των. Ὁ Πατριάρχης ὁμοῦ τῶν Ἱεροσολύμων ἐκλέγεται παρὰ τῆ προκατόχου τε, ἐγκρίνεται παρὰ τῆς Συνόδου τε, χειροτονεῖται ἀπὸ τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως, καὶ συνιστῶται παρ' αὐτῆ εἰς τὴν Πόρταν ἐπίσης.

Τὸ Μοναστήριον τῆ Ἁγίης Τάφου ἔχει θησαυρὸς ἀπὸ χρυσοῦν, ἀργυροῦν, πολυτίμους λίθους, ἱερὰ ἀμφία καὶ πρέγματα παντὸς εἴδους σπάνια, ἀφιερωμένα εἰς αὐτὸν τὸν ἅγιον τόπον δι' εὐλαβείαν παρὰ τῶν Χριστιανῶν Ἀυτοκρατόρων, Ἀυτοκρατορισσῶν καὶ Βασιλέων, τῶν Πριγκίπων, καὶ τῶν κατὰ κοινὸς πλεθίων Χριστιανῶν. ἔχει πρὸς γέτοις καὶ ἅγια λείψανα. Κἀνεὶς ὁμοῦ δὲν ἐξεύρει τὸν τόπον, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ θησαυροὶ ἔτσι εὐρίσκονται κεκρυμμένοι, καὶ ὁ ἴδιος Πατριάρχης, ὅπταν εὐρίσκειται εἰς τὸ Μοναστήριον δὲν ἔχει κἀνὲν δικαίωμα νὰ ἐρευνήσῃ. Ὁ μέγας θησαυροφυλάξ, ὅτις εἶναι ἀπλῶς μοναχὸς, εἶναι ὁ μόνος, ὅτις ἔχει τὴν παρκαταθήκην τῆς τῆς μουσικῆς, καὶ τὸ ἀποκαλύπτει εἰς τὸν διάδοχόν τε, τὸν ὁποῖον ὁ ἴδιος φροντίζει νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ τῶν ἐκ νεότητός των ἀνατεθραμμένων εἰς τὸ Μοναστήριον, ὅτις εἶδον ἀποδείξαι τιμιότητος, ἀφιλοκερδείας, ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως εἰς τὸ Μοναστήριον, καὶ εἰς τὰ συμφέροντα αὐτῆ. Οἱ προσκυνητῆ καὶ περιηγητῶν, προσφέρουσιν ἀνὰ πᾶν ἔτος εἰς τῆτο τὸ Μοναστήριον ποσότητες ἀξιοπύργου χρυσοῦ καὶ ἀργυροῦ. Ὅλοι οἱ Ἑλληνες, οἵτινες ἔχουσι πατρικὴν τινα κληρονομίαν, ἀφίνατιν εἰς τὸν θάνατόν των σημαντικὰς ἐλεημοσύνας εἰς τὸν Ἁγίον Τάφον· τινὲς ἐξ αὐτῶν ἀφίνατιν ὑποστατικά, οἰκίας, περιούλια καὶ παντὸς εἴδους πλῆθη. Τὸ Μοναστήριον τῆτο ἔχει ἐπίσης μεγάλα ἔξοδα, καὶ διὰ τῆτο εἶναι δύσκολον νὰ κάμῃ τις ὑπολογισμὸν τῆς καταστάσεως τῶν εἰσοδημάτων τε· ἢ Ὁθωμανικὴ διοίκησις ἔκαμε μεγάλας προσπάθειας διὰ νὰ τὴν ἀνακαλύψῃ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸ κατορθώσῃ.

Ἡ εὐτέβεια τῶν παλαιῶν Χριστιανῶν, καὶ ὁ ζήλος, ὅτις τῆς ἐνεψύχουσε διὰ τὴν θρησκείαν, ὑπερέβαινον πᾶν ὅριον ἀνθρωπίνης φρονήσεως, ὅταν ἐπείκετο λόγος νὰ ἐκδομήσωσιν Ἐκκλησίας καὶ Μοναστήρια· ἐπὶ πλεονακείαν ἐξαίσιως ἀμφότερα χωρὶς νὰ συλλογίζονται, ὅτι εἰς τὰ ἱερὰ

πράγματα πρέπει να περιρρίζωνται εις τὸ ἀεμόδιον, καὶ αἱ ὑπερβολαὶ εἶναι πάντοτε κινδυνώδεις. Οἱ Ἀυτοκράτορες ἐδωκαν τὸ παράδειγμα τῶν ὑπερβολῶν εἰς αὐτὸ τὸ εἶδος, διότι ἐξεκένωσαν τὰς θησαυροὺς τῆς αυτοκρατορίας κτίζοντες Μοναστήρια, καὶ δίδοντες εἰς αὐτὰ μέσα ὑπάρξεως· εἰς ὅλας τὰς τόπους ἐπὶ πλάσσειαν τὰς Ἐκκλησίας, καὶ ἡ πολυτέλεια διεδέχθη τὴν παρὰ τῆς εὐαγγελικῆς νομοθεσίας διατεταγμένην ἀπλότητα· ἡ πλῆθυσ τῶν ἐκκλησιαστικῶν κατέβηκε τὸν βαθμὸν τῆς θέσεώς των, καὶ ἡ μεγάλη ποσότης τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Μοναστηρίων ἠφάνισε τὴν παλαιῶν τῶν μεγαλοπρέπειαν. Οἱ Τῦρκοι ἀφαίρεσαν ὅλα σχεδὸν αὐτὰ τὰ καταστήματα, καὶ ἀντικατέστησαν εἰς αὐτὰ τὰ τῆς ἰδίας των θεησκείας· ὅθεν ἐγένοντο αἱ μὲν Ἐκκλησίαι Τζαμιά, τὰ δὲ Μοναστήρια Τεκέδες, δηλ. καταγωγὰ διὰ τὰς μοναχὰς των. Τὰ ὀλίγα Μοναστήρια, ὅσα ἔμειναν εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Τερκίαν, ὑπόκεινται εἰς τὸν Πατριάρχην καὶ εἰς τὰς Ἀρχιερεῖς· μεταξὺ αὐτῶν τῶν Μοναστηρίων εἶναι τινὰ ἄξια ἐξαιρέτης προσοχῆς, καὶ εἶναι ἰσχυρὰς καὶ τὸ σημειώσωμεν.

Τὸ ὄρος τῆ Ἀθωνοῦ κείμενον πλησίον τῆ Θεσσαλικῆς κόλπης καὶ ἀντικρὺ τῶν νήσων τῆ Ἀιγαίου πελάγους, ἔχει 23 Μοναστήρια, οἰκοδομημένα κατὰ τὸν τρόπον τῶν παλαιῶν Φερεϊῶν, ὠχυρωμένα μὲ μικρὰ κανόνια καὶ ἄλλα ὄπλα, διὰ τῶν ὁποίων ἐν καιρῷ ἐφόδε δύνανται νὰ κάμνῃ ἰσχυρὰν ἀντίστασιν.

Ὅλαι αἱ διατάξεις αἱ ἀφορῶσαι τὰ ἐκκλησιαστικά, ἢ τὴν ἐσωτερικὴν οἰκονομίαν, ἢ τὴν εὐταξίαν, διαφυλάττεισιν ἀναλλοίωτον ἐκείνον τὸν πρωτότυπον χαρακτῆρα, ὅς τις ἐνετυπώθη εἰς αὐτὰ ἐκ πρώτης ἀρχῆς. Τὰ ἐκκλησιαστικά βιβλία εἶναι ὅλα παλαιὰ χειρόγραφα, καὶ κανὼν ἐξ αὐτῶν δὲν εἶναι τυπωμένον· ἡ ἀσκησις εἶναι τόσον αὐστηρὰ εἰς αὐτὰ, ὥστε καὶ τὰ θηλυκὰ ζῶα δὲν εἶναι συγχωρημένον νὰ ἔμθῃ εἰς τὸν περιβόλον τῶν Μοναστηρίων δὲν τρώγει ποτὲ κρέας, συγχωρῶν ὅμως εἰς τὰς παρεπιδημῶντας ἐκεῖ ξένους.

Διοικῶνται τὰ Μοναστήρια τῶν ἀριστοκρατικῶς ἀπὸ ἐν σῶμα καλογῆρων ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν ἑνὸς Τέρκου δικικτῆ, ἐκλεγομένου παρὰ τῶν αὐτῶν καλογῆρων μεταξὺ τῆς βασιλικῆς φερεῆς, καὶ ἐπικυρωμένον παρὰ τῆς Πόρτας.

Ὅλα τὰ μοναστήρια διορίζουσιν ἀντιπροσώπους των, οἵτινες παρεδρεύοντες ἐδηγῶσι τὴν δικικτὴν τῆτιν διὰ τῶν Φώτων καὶ συμβουλῶν των εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων τῶν.

Ὅλα τὰ παλαιὰ εἰσοδήματα ἔχον δημευθῆ παρὰ τῶν Τέρκων, ἀλλ' ἡ μήτηρ τινὸς Σελτῶν ἐνομαζομένη Μαρία (ἐπειδὴ ἦτο Χριστιανὴ) βία.

σθεῖσα, ἐνῶ ὑπήγαγεν εἰς Ἱερουσαλήμ, ἀπὸ τινος σφοδρῶν τρικυμίων νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ ὄρος τῆ Ἀθωνοῦ, ἐπληροφόρηθη παρὰ τῶν καλογῆρων τὴν δυστυχίαν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν τὰ Μοναστήρια ταῦτα ἐσέναζον, καὶ σπλαγχνισθεῖσα ἐγραψε πρὸς τὸν υἱόν της, ὅσις ἀμέσως παρεχώρησεν εἰς αὐτὰ ἀγρὰς, ὑποστατικά, καὶ μέρος τῶν τελωνείων τῆς περιχώρης. Μετ' ὀλίγου καιρῶ παρέλευσιν, ἡ Ἐξουσία τῆς ἀφῆρεσε πάλιν σχεδὸν ὅλα τὰ εἰσοδήματα ταῦτα, τὰ ὁποία προηγουμένως τὴν ἔχει χαρίσει, καὶ οἱ καλογῆροι ἔμειναν μὲ τὰ διπλώματά των Συμβεβηκότατινα ἐκαμί νὰ χορηγηθῶσι μεγάλα πλέτη εἰς ἐν τῶν Μοναστηρίων τῆτων ὀνομαζόμενον Ξηροπόταμον, ἀλλ' ἡ πλεονεξία τῶν Τέρκων δὲν συνεχώρησε πολυχρόνιον αὐτῶν τὴν ἀπόλαυσιν. Ἀλλ' ὅπως καὶ ἀνέχῃ τὸ πρᾶγμα, τὰ Μοναστήρια ταῦτα ἔχουσι γαίαν εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ Θεσσαλίαν, ἀπὸ τὰς ὁποίας πρίζονται τὰ πρὸς τροφῆν των. Οἱ Πασσάδες ὅμως τῆς Θεσσαλονίκης, εἰς τῶν ὁποίων τὴν δικαιοδοσίαν ὑπάγονται οἱ ταύτας περιέχοντες τόποι, ὑποχρεῶνται μὲ διαφόρους προφάσεις τὰ Μοναστήρια νὰ εἰσφέρουσι τὸν ἑαυτῶν εἰσοδήματα εἰς τὴν ἀπολαυσιν, μὴ ὅλον ὅτι τὰ προσφερόμενα γενναίως παρὰ τῶν Χριστιανῶν δῶρα εἶναι πλεσιοπάρουχα, καὶ μὴ ὅλον ὅτι ἔχουσι ἰδιοκτησίας καὶ εἰς ἄλλοις τόποις. Εἰς ταῦτα τὰ Μοναστήρια φυλάττονται χρυσοφόρα τῶν Ἑλλήνων Ἀυτοκρατόρων συντάμματα εἰς ἐκκλησιαστικά ἀμφοῖα, μαρκαλία, καὶ κανδύλας χρυσαῖς καὶ ἀργυραῖς, καὶ χειρόγραφα παλαιά. Εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν θησαυρῶν των ἐπαριθμῶνται καὶ ποικίλα λείψανα ἀγίων, καὶ μεταξὺ αὐτῶν καὶ κομμάτια τῆ τιμῆς σταυροῦ. Τὸ μοναστήριον τῆ Ξηροπόταμος ἔχει δύο τοιαῦτα κομμάτια, τὰ μεγαλήτερα ἀπὸ ὅσα εὐρίσκονται· τὸ ἓν ἔχει μῆκος μίαν παλαιτῆ, καὶ τὸ ἄλλο ἐνὸς ποδὸς καὶ ὀκτὼ δακτύλων· εἰς αὐτὸ μάλιστα φαίνεται καὶ ὁ τύπος ἐνὸς τῶν ἡλῶν.

Εἰς τὰ πέριξ εὐρίσκονται περιβόλια, ἀμπελῶνες, οἰκίαι καὶ παρεκκλησιαστικαὶ· ἐκ τῶν μοναζόντων ὅσοι δὲν θέλουσι νὰ μένουσι εἰς τὰ Μοναστήρια, ἀγοράζουσι αὐτὰς τὰς τερπινὰς πεδιάδας καὶ διατρέφουσι ἐκεῖ ἐν ἡσυχίᾳ. Μετὰ τὸν θάνατόν των ὅμως ἐπανέρχονται τὰ κτήματα ταῦτα ὑπὸ τῶν Μοναστηρίων τὴν κυριότητα.

Τὸ ὄρος ὁ Ἀθῶν εἶναι διεσπαρμένον ἀπὸ μικρὰς οἰκίας κατοικημένας ἀπὸ ἐρημίτας ζῶντας μὲ τὰ ἐρηγίχρατά των. Τὸ ἱερόν τῆτο ὄρος εἶναι τὸ ἀσυλον τῶν Ἑλλήνων, ὅσοι ἀγαπῶν τὴν μοναχικὴν καὶ φιλοσοφικὴν ζωὴν. Οἱ ξένοι, καὶ μάλιστα οἱ περιηγητῆ Ἀγγλοὶ, εὐρίσκουσι εἰς αὐτὰ εὐχαρίστησιν καὶ ἀπὸ τὴν κορυφὴν αὐτῆ ἔμπορεῖ τις νὰ ἐπισκοπεύσῃ τὸ Αἶγαον Πέλαγος ὅλον.

Εύρίσκεται ἡ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην Μοναστήριον ὀνομαζόμενον Τσαῦσι, ἐν ᾧ οἱ ἡγούμενοι ἔκαμε σημαντικὰς ἐκδηλεύσεις εἰς τὰς Τύρκας ἐπὶ τῆς πολιτικῆς ταύτης τῆς πόλεως, ἢ ἀπολαμβάνει διὰ τῆτο ἀκόμη μεγάλα προνόμια (Τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον φυλλάδιον.)

ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Πῶς φυλάττονται τὸ κρέας, αἰ ὄρνιθες, τὰ ὀψάρια κ. λ. π.

Ὁ αἶρας, ἢ νὰ εἶπω καλλίτερα τὸ ὄξυγόνον, τὸ ὁποῖον ἐνυπάρχει εἰς τὴν σύνθεσίν των, εἶναι ἡ αἰτία τῆς σήψεως. Ὅταν λοιπὸν δυνηθῇ τινὰς νὰ προφυλάξῃ ἀπὸ τὴν συναφὴν τῆ αἶρος τὸ ἐπιδεικτικὸν Φθορᾶς Φάγημα, αὐτὸ τότε φυλάττεται ἀβλαβὲς ἢ νωπὸν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον πολὺν καιρὸν.

Τὰ ψημένα, τηγανισμένα, ἢ καρυκευμένα κρέατα καὶ ὀψάρια ἢμποροῦν νὰ φυλαχθῶν πολλάς ἐβδομάδας κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

Στραῦσαι εἰς ἕνα πῆλινον ἀγγεῖον τὸ κρέας, ἢ ὀψάριόν σε κομματιασμένον, περιχυσάτω μετὰ τὸν ζωμὸν τῆ μαγειρευμένου, ἢ τῆ ψιτῆ, γέμισαι ὅσον εἶναι δυνατόν τὸ ἀγγεῖον, ἢ κλεισάτω μετὰ ἕνα σκέπασμα, τὸ ὁποῖον νὰ ἐφαρμόζεται καλά, καὶ νὰ εἶναι ὅσον δυνατόν ὀλιγώτερον κυρτὸν, διὰ νὰ μείνῃ μέσα ὅσον δυνατόν ὀλιγώτερον μέρος εὐκαίρον μὲν κατὰ τὸ φαινόμενον, πλην πραγματικῶς γεμάτον ἀπὸ αἶρα, ἀλλεψαι καλά τὰ χεῖλη τῆ ἀγγεῖου μετὰ ζυμαρί, ἢ κόλλησαι εἰς αὐτὰ χαρτὶ εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ μείνῃ ἢ παραμικροτάτη τρύπα, ἢ ὁποῖα εἶναι ἰκανὴ νὰ εἰσάξῃ μέσα νέον αἶρα, τὸ φάγημα ὅπῃ φυλαχθῇ τοιωτοτρόπως, τὶ εὐρίσκει τινὰς τόσοι νωπὸν, ὅπῃ νομίζει, ὅτι ἦτον μαγειρευμένον τὴν ἰδίαν ἡμέραν ὅπῃ ἀνοιξῆ τὸ ἀγγεῖον.

Τὰ ὠμά πτηνά, ὀψάρια ἢ κρέατα ἢμποροῦν νὰ φυλαχθῶν νωπὰ πέντε ἢ ἕξ ἡμέρας εἰς τὰς μεγάλας καύσωνας, ἀνίσως τὰ σκεπᾶσθαι τινὰς καὶ παραγεμίσθαι τὴν κοιλίαν των μετὰ κρυπνισμένον κάρβουνον, τὸ ὁποῖον ὡς πορϋδες ἀπορροφᾷ τὰς δυσαρέτας ὀσμᾶς, ἀμὰ ὅπῃ γεννῶνται ἀπὸ τὴν σήψιν. Τὸ κάρβουνον διὰ τὸν ἴδιον λόγον θὰ χρησιμεύσει νὰ ἀποκαταστήσῃ πόσιμα καὶ καλά τὰ δυσώδη καὶ βροβρωδῆ ὕδατα· αὐτὸ δὲ εἶναι ἀναγκαῖον νὰ τὸ ἤξευραν πρὸ πάντων οἱ θαλασσοπλέοντες.

Τὰ χαλασμένα ἀπὸ τὴν καύσιν, ἢ τὴν ὑγρασίαν κρέατα ἢμποροῦν νὰ ξεμυρίσθαι κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

Βάλε τὸ μυρισμένον κρέας εἰς τὴν χύτραν, καὶ ἀφ' ἑ τὸ ξαφρίσθαι, εἰψαι μέσα δύο ἢ τρία κάρβουνα ἀναμμένα ἢ χωρὶς καπνὸν τὸ κάρβουνον, καθὼς καὶ εἰς τὴν ἀνωτέρω περίστασιν, ἐροφᾷ τὴν μυρωδιὰν καὶ τὸ κρέατος καὶ τὸ ζωμὸν, τὰ ὁποῖα ἢμποροῦν νὰ φαγωθῶν χωρὶς καμμίαν ὑποψίαν.

Γ. Παλαμολόγος.

Περὶ τοῦ πετεινοῦ.

Ὁ καλὸς πετεινὸς εἶναι ὁποῖος ἔχει μεσαῖον ἀνάστημα, πλην νὰ κλίνη πρὸς τὸ ὑψηλότερον, εἶναι μαῦρος, ἢ μὲ σκοτεινὸν κόκκινον χρῶμα, ἔχει μεγάλα ποδάρια καὶ ῥύχια, σῆθος πλατὺ, λαμὸν ὑψηλὸν καὶ γεμάτον, πτερὰ διαφόρων χρωμάτων· προσέτι κατὰ τὴν γνώμην ἄλλων νὰ ἔχῃ μύτην χονδρὴν, μαῦρα μάτια, λεῖρὴ κόκκινον καὶ μακρὴ.

Ἐνας πετεινὸς ἔξαρκῆς διὰ δώδεκα ἢ δεκαπέντε ὄρνιθας, ἢ ἀκόμη περισσότερον, πλην εἰς αὐτὸν τὸν ἀριθμὸν πρέπει νὰ κάμῃ τις λογαριασμὸν, ἐπειδὴ ἀλλῶς ἢμποροῦν οἱ πετεινοὶ νὰ ἐξαφενθῶσιν.

Ὅταν ἀγοράσῃς ἕνα νέον πετεινὸν, δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀπολύσῃς εὐθὺς, ἀλλὰ νὰ τὸν κρατήσῃς χωριστὰ, καὶ νὰ τῆ δίνῃς νὰ τρώγῃ ἐκῆ, φέρωντας ἢ τὰς ἄλλας ὄρνιθας ἕως νὰ συνηθίσῃ μετὰ τὰς ἄλλας πετεινὰς ἀλλῶς, εἰάν δὲν ἦναι ἰκανὸς νὰ διαφεντευθῇ, θέλει ψοφήσῃ εἰς ὀλίγον καιρὸν.

Αἱ ὄρνιθας συνηθισμέναις νὰ ἐβγαίνων ἀπὸ τὸ πρῶν, πρέπει νὰ ταγίζωνται, ὅταν ἀνατέλλῃ ὁ ἥλιος, καὶ τὸ βραδύ ὀλίγον πρὶν βασιλεύσῃ. τὸ καλοκαίρι ὁμοῦς, καὶ ὅταν ἦναι καιρὸς ἀλωνιῶν, εὐρίσκειν πάντοτε τροφήν, καὶ δὲν ἔχων τὴν ἀνάγκην, ὅσην ὅταν ἦναι ἡ γῆ σκεπασμένη ἀπὸ χιόνια· τὸ τάγισμα ὁμοῦς πρέπει νὰ γίνεταί εἰς τὴν ἰδίαν ὥραν πάντοτε εἰς τὸν ἴδιον τόπον, ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ ἦναι ὁμαλὸς, πατρικὸς, καὶ περιφυλαγμένον ἀπὸ ἀνεμὸν καὶ βροχᾶς, τὰ ὁποῖα εἶναι ἐναντία εἰς αὐταῖς.

Διὰ τροφήν αὐτῶν συνάξαι τὰ κοσκινίδια τῆ σιταριῆς, τὰ ὁποῖα ἀνακατόντων ἐνίστη μετὰ λαχανικὰ, ἢ παρικὰ λιανισμένα, κατὰ τὸν καιρὸν ὅπῃ εἶναι· δίδων ἀκόμη καὶ πίτυρον βρασμένον, καὶ ὅταν θέλῃν τὸν χειμῶνα νὰ ταῖς θερμάνων διὰ νὰ ταῖς κάμῃ νὰ γεννήσῃν ὀγληγορώτερα καὶ περισσότερα, ταῖς δίδων βρώμην καθαράν, ἀραποσίτι, ἢ καναβῆρι· ὅταν ὁμοῦς ὁ καιρὸς ζεσταίνεται, δὲν πρέπει νὰ ταῖς δίδων ἀπὸ αὐτὰ, ἐπειδὴ τότε ἔχων φυσικὴν θερμότητα, καὶ γεννῶν χωρὶς νὰ ἔχων ἀνάγκην, μάλιστὰ βλάπτονται, ἀν ταῖς δώσῃς· ταῖς δίδων προσέτι καὶ κριθᾶρι τριμμένον ἢ ἀτριβον, λαθῆρια, ζεβύθια, κεχρὶ, κικκιά καὶ γεώμηλα λιανισμένα· εἶναι πολλὰ καλὰ καὶ ἢ ἴσως βρασμένη· τὸ σιτάρι ὁμοῦς ταῖς παχύνει πολὺ καὶ δὲν γεννῶν.

Διὰ τὰς τὰς κάμνην γὰ γενήσθαι μεγάλα αὐγά, τὰ τὰς τὰ γίγης κρι-
θάρι μισοβρασμένον, ἢ σπόρον καρδάμων τριμμένον ἢ ἀνακατωμένον μὲ
πίτυρα καὶ κρασί, πάντοτε ὁμῶς τὰ μεγάλα αὐγά γεννῶνται ἀπὸ με-
γάλας ὄρνιθαις.

ΓΛΩΣΣΟΓΡΑΦΙΑ.

ΚΟΠΗ (ἡ). Λέξις ἐξειδικασμένη διὰ τὰς ἀγέλας τῶν πρόβατων ἢ γι-
διῶν, οἶον, μία κοπή πρόβατα. Ταῦτοσήμαντος εἶναι σχεδὸν ἡ λέξις
ΚΟΠΑΔΙ· γίνεται δὲ ἀπὸ τῆς **ΚΟΨΤΩ**, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται ἐπὶ
αὐτῆς τῆς σημασίας “ ἔκοψε μίαν κοπήν πρόβατα, ” λέγεται ἢ
ῥῆμα, **ΚΟΠΑΔΙΑΪΩ**, τὸ, διαμερῶ εἰς κοπάδια τὰ πρόβατα.

ΚΑΙΡΟΦΟΡΩ. Λέξις σημαίνουσα τὴν παρατηρεῖν τὴν ἐπιτυχίαν τῆς
εὐκαιρίας “ ἔκαμε Φόρησε διὰ τὸν ἐπιτύχη. ”

ΚΑΡΦΑΛΑΣΙΑ (ἡ). Ὁ κτύπος ὁ γινόμενος ἀπὸ κτύπημα ξηρῶν ξύ-
λων. Φαίνεται γὰρ γίνεται ἀπὸ τὸ **Κάρφος** ἢ τὸ **Ἐλασις**, ὅθεν ἐλασιὰ ἢ
τροπῆ τῆς εἰς α Καρφαλασιὰ.

ΚΛΕΙΔΟΠΙΝΑΚΟΝ (τὸ). Ἀγγεῖον ξύλινον μὲ σκέπασμα σφίγγον,
ὡστε γὰρ μὴ χύνεται τὸ περιεχόμενον φαγί· μεταχειρίζονται δὲ τὸ ἀγγεῖ-
ον τῆτο εἰς τὰς ὀδοποιίας. Τελειότερον τέτε εἶναι τὸ χαλκῆν ἀγγεῖον
τὸ περιέχον τρία, ἢ τέσσαρα, ἢ καὶ περισσότερα πινάκια συνημμένα, τὸ
σ ε φ ε ρ τ α σ ι τερκισὶ λεγόμενον. Ἡ ἔτυμολογία τε γνωστή.

ΚΑΤΑΒΟΘΡΑ (ἡ). Τύπος, ὅπερ ἔκτινος ζήξεως ἔγενε χάσμα, ἢ ἡ-
περιέχει νερὸν, ἢ εἶναι καὶ στεγνὸν πολλάκις. Ἡ ἔτυμολογία τε ἐκ τῆς
κατὰ προθέσεως καὶ τῆς **Βόθρος**.

ΚΑΤΑΛΑΓΙΑΪΩ. Ὁ Κ. Κοραῆς τὸ παράγει ἀπὸ τὸ **Καταλλαγή**· ἀλλ’
ἐπειδὴ εὐρίσκεται τὸ ἀπλῆν **ΛΑΓΙΑΪΩ** εἰς τὴν γλῶσσαν μας, τὸ ὁποῖον
σημαίνει, Πίπτω κατὰ κοιλίας, ἢ περιμαζώνομαι ὡς λαγῶς, χωρὶς γὰρ
κάμω ταραχήν ἢ γὰρ κινήσῃ; μήπως καὶ τὸ σύνθετον **Καταλαγιάζω** ση-
μαίνει ἐνεργητικῶς τὸ αὐτὸ, δηλ. **Καταλαγιάζω** τὸ παιδίον, τὸ κάμνω
τὸ κάθηται ἡσυχον, ὡς λαγῶς, χωρὶς γὰρ κάμνη ταραχήν.

ΚΟΚΟΪΤΤΥΦΛΟΣ (ὁ). Οὕτως ὀνομάζεται ὁ Κοντόφθαλμος εἰς ἄλλαις
μέρη λεγόμενος, ὁ Ἑλληνιστὶ Μύωψ.

ΚΟΚΚΟΡΪΧΝΩ, κάμνω μάγισα, ἐξ ἧς καὶ **ΚΟΚΚΟΡΪΧΤΡΑ** ἢ γυ-
ρῆμα ὅπερ κάμνει τὰ μάγισα.